07/02/2022

Παρέμβαση Μητροπολίτη Δημητριάδος κ. Ιγνατίου για το Ολοκαύτωμα (βίντεο+κείμενο)

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Δημητριάδος και Αλμυρού

Παρακολουθήστε το σύντομο βιντεάκι που ετοίμασε ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Δημητριάδος και Αλμυρού, με την παρέμβαση/χαιρετισμό, που απηύθυνε στη διαδικτυακή εκδήλωση που διοργάνωσε η Ισραηλιτική Κοινότητα Βόλου την Κυριακή 6 Φεβρουαρίου στις 6.30 το απόγευμα.

Ολόκληρη η παρέμβαση του Σεβασμιωτάτου, έχει ως εξής:

Είναι τέτοια η φρίκη, τόσο ανείπωτη η τραγωδία που έζησε ο κόσμος ολόκληρος στο ολοκαύτωμα που ότι και να πει κανείς λίγο θά' ναι...

«Είναι τόσο αδιανόητο το γεγονός ότι απλοί καθημερινοί άνθρωποι, οι άνθρωποι της διπλανής πόρτας όπως λέμε, ο χασάπης, ο παντοπώλης, ο υπάλληλος, η δασκάλα, η ράφτρα κι ο παπάς ακόμα, συνεργάστηκαν με τους φασίστες και τους ναζιστές στην τέλεση ασύλληπτων εγκλημάτων που το μυαλό ακινητεί και η ψυχή σπαρταράει από θλίψη.

Φαντάζει τόσο απίστευτο πως ούτε εκατό χρόνια μετά την άνοδο του Χίτλερ στην

εξουσία, υπάρχουν άνθρωποι που ονειρεύονται τα ίδια παρανοϊκά πράγματα, υπάρχουν πολιτικά κόμματα που εκφέρουν όμοιο μισάνθρωπο λόγο, υπάρχουν δυστυχώς νέοι που ντύνονται, μιλούν, και κρατούν τα ίδια λάβαρα του μίσους, του πολέμου, του ρατσισμού και της φυλετικής υπεροχής που κρατούσαν τα ΕΣ-ΕΣ.

Ίσως εν τέλει το καλύτερο μνημόσυνο για τους ήρωες, για τους μάρτυρες του ολοκαυτώματος θα ήταν να καθίσουμε όλοι μας όρθιοι, σιωπηλοί, για μια ώρα με το κεφάλι σκυμμένο, κρατώντας ο καθένας μας το χέρι του διπλανού μας, σε μια κρύα και σκοτεινή αίθουσα ενώ στους τοίχους θα προβάλλονται φωτογραφίες από τα στρατόπεδα του θανάτου, φωτογραφίες του ενός και μισού εκατομμυρίου παιδιών έως 12 ετών που έγιναν στάχτη και ο χώρος να γεμίζει από τους θρήνους του καντίς (εβραϊκό μνημόσυνο) ή ίσως να μην ακούγεται απολύτως τίποτε… Να ακούγεται μόνον πηχτή, θανατερή σιωπή.

Μόνον έτσι νομίζω πως θα μπορούσε κάποιος από εμάς να πλησιάσει έστω και για λίγο στα αισθήματα των ανθρώπων εκείνων που τους ξερίζωσαν χωρίς απολύτως κανένα λόγο από τα σπίτια τους, τους άρπαξαν βίαια από την αγκαλιά των δικών τους, τους στοίβαξαν σε παγωμένα βαγόνια για ζώα, χωρίς φως, χωρίς φαγητό, όρθιους, για μέρες… Για να τους οδηγήσουν τελικώς σε έναν απερίγραπτα φριχτό και αγωνιώδη θάνατο…

Λυπάμαι αν σας στενοχώρησα… επαναφέροντας οδυνηρές μνήμες.

Δεν υπάρχει όμως κανένας «χαρούμενος» τρόπος για να μιλήσει κανείς για τη φρίκη του ολοκαυτώματος .

Είναι ίσως πιο εύκολο να μιλάς ή ακόμα και να αμφισβητείς την ιστορία, αν τοποθετείς τον εαυτό σου πάντα με τους ισχυρούς, με τους νικητές …

Για να νιώσεις όμως τις συνέπειες του ρατσισμού, της ξενοφοβίας, του διωγμού, του αποκλεισμού, του πολέμου, του μισάνθρωπου και εν τέλει αντίχριστου ναζισμού, ένας τρόπος υπάρχει:

Να μπεις έστω και νοητά στη θέση των εκατομμυρίων αθώων θυμάτων του…

Να γίνεις, να γίνουμε, ο Ζακίνος, ο Μωϋσής, ο Γιακωβάκης, ο Νταβίκος, ο Ααρών,

η Λουϊζα, η Αλέγκρα, η Νινέττα, η Σάρα…

Μόνον έτσι, μόνον τότε οι φράσεις ΠΟΤΕ ΞΑΝΑ και ΣΑΣ ΘΥΜΟΜΑΣΤΕ αποκτούν νόημα, γίνονται το φράγμα που εμποδίζουν τους νοσταλγούς του τότε, που κινούνται στη σκιά, να ξαναβγούν στο φως…

Ως μαθητής Εκείνου, του ταπεινού, του ήσυχου, του συγκαταβατικού και γι αυτό τόσο δυνατού, φωτεινού και μεγάλου, του Ιησού Χριστού, σας καλώ να ευχηθούμε στη γλώσσα του λαού Του:

Ιιεχί Ζιχ(ρ)άμ Μπα(ρ)ούχ

Ας είναι η μνήμη τους ευλογημένη!»